

[Brøndlund Nielsen.]

om, hvad det er; dem vil vi andre gerne have os frabedt at få trukket ned over hovedet, og derfor vil vi ikke give midler til det.

Jeg lagde også mærke til, at hr. Gert Petersen i sit første indlæg karakteriserede grundlovens bestemmelser om dette her som rent proceduremæssige. Jeg bemærkede dog, at det støttede hr. Ejler Koch ikke.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg er glad for hr. Brøndlund Niensens første indlæg i anden omgang, som jo var et indlæg helt på linje med det, hr. Brøndlund Niensens partifæller sagde ved en tidligere lejlighed, hvor vi diskuterede det spørgsmål, nemlig, at der ikke var noget at sige til, at de folk ude i kommunerne var glade for bestemmelsen. Det er jo dem, der har skoen på, det er jo dem, der ved, hvad det drejer sig om. Det er jeg da meget enig med hr. Brøndlund Nielsen og andre i.

Til hr. Hagen Hagensen, som nu tog skibsrædergrundene op i denne debat, vil jeg sige, at jeg er helt enig i — og det har jeg aldrig lagt skjul på — at disse grunde bør friholdes som nærrekreative områder for den stor-københavnske befolkning. Jeg har henvist til, at der netop i loven om hovedstadsrådet er en § 16, som siger, at hovedstadsrådet har medansvaret for, at sådanne muligheder bliver skabt. Det er jo det, der er baggrunden for lovgivningen, at man har fået disse regionale bemyndigelser til at klare de rekreative områder. Jeg kan derfor ikke rigtig se, hvordan hr. Hagen Hagensen med nogen ret kan indblande skibsrædergrundene i en debat af denne karakter.

Hr. Holger Hansen havde lidt svært ved at balancere. Det var en æggedans. Kommunerne skulle skam ikke have lov til at bestemme alt, men de skulle alligevel have adgang til selv at bestemme — det har de også fået, og det er jeg enig i, gennem kommuneplanloven, hvorefter kommunerne har fået en større bemyndigelse. Denne bemyndigelse hænger sammen med et klart ansvar over for borgerne gennem nærdemokratiet og ved, at borgerne skal med i tingene. Jeg synes, det var lidt for meget æggedans i forhold til disse to hovedprincipper i vor lovgivning.

Jeg vil understrege, at jeg er enig i, at man ikke får en decentralisering, uden at man også har en centralisering i planlæg-

ningen, men jeg vil da sige, at jeg mener, vi fortsat kan drøfte dette, selv om vi måske ikke får det igennem denne gang. Det kan jeg ikke vide noget om, men jeg er så optimistisk, at jeg tror, fornuften sejrer, og at der på et eller andet tidspunkt også bliver et flertal for at gennemføre denne fornuftige ting. Så kan vi jo som så mange andre gange begynde at skændes om, når det er gennemført, hvem der har æren af disse fornuftige bestemmelser, som vi har gjort med så mange andre love, som socialdemokratiet igennem nogle år har måttet kæmpe for at finde forståelse for i dette ting.

Ejler Koch (S):

Jeg har ikke meget håb om, at det inden for disse korte tidsfrister vil lykkes at give hr. Brøndlund Nielsen et statsforfatningsret, men jeg kan forstå, det ville være påkrævet. Hr. Brøndlund Nielsen siger, at den private ejendomsret er ukrænkelig, og det er hovedbestemmelsen. Nej, sådan er det ikke. Den bestemmelse ville endog ikke efter den statsretlige teori forhindre en total nationalisering af Danmarks jord. Det er den, man indleder med for at sige, at når man krænker ejendomsretten, så skal det ske ifølge lov. Lovforslag kan vi vedtage. Almenvellet skal kræve det — det bestemmer vi her — og der skal gives fuldstændig erstatning, det er fastlagt i lovforslaget. Derfor kan man ikke påberåbe sig grundlovens § 73 i forbindelse med dette lovforslag. Den opstiller nogle betingelser, og den fastlægger en procedure, og alt andet, man vil putte i den bestemmelse, er politik.

Derfor har jeg også meget mere sympati for hr. Holger Hansens betragtninger, hvor jeg forstår, at bekymringen er en vis mistillid til, hvordan landets folkevalgte kommunalbestyrelser vil anvende en sådan bestemmelse. Det var netop det, jeg synes det var værd at diskutere, fremfor det med grundloven, som der ingen realiteter er i.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg forstår godt, at hr. Ejler Koch gør disse betragtninger gældende, men én ting er ganske givet i denne forbindelse, nemlig at almenvellet kan ikke kræve nogen bestemmelse af denne art. Man må kunne holde sig til den lovgivning, vi har, og derfor synes jeg, man kan nøjes med det, der er.